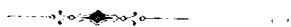

Sjálsagt væri það efni í langa ræðu, hvort fólk vort og sú þjóð, sem vér lifum hjá, sé komin svo langt að hafa eins næma fegurðarþrá, sannleiksást og velsæmis tilfinningu og velsiðuðu og mentuðu fólki sæmir.

Barnapula.

Gekk eg vestur Furðustíg, — vestur að Mímisbrunni,
Þar í hárrí höllu, býr hann Þorkell Þunni.

Við börnin sín hann þetta söng
Fögurum í ljóðum, Bókmenta ljóðum — — — :

„Margt amar að börnum, aumingja kvörnum.

Þau eru að gráta, illa að láta.

Kvíða fyrir háskanum, sem hendir þau á páskunum,

Prófin að standa, eftir gömlun vanda.

Tíu dala þrísá, gef eg honum Vísa.

Þangað til þau ekkert fá, þótt svengi og þrengi.

Að því verður líka að gá, okkur bannar María

Kjötmetisins feita á föstunni neyta.

Eg trúí ekki föstunni, þótt hún sé í trúnni.

Barna-trúnni. Samt held eg hana, og hana.

Eg trúí ekki ritningu, meira en mér sýnist.

—Goggurinn brýnist. Eg trúí af vana.—

Enga læt eg vita það, nema svona utanað.

Aftarlega í lestum, er hún hjá flestum.

Þá sem eru dauðir, telur hún mesta,

Salomon og Davíð sína æðstu presta.

Gleymir hún mér alveg, — sussa og sussa!

Ljótt er að heyra, sagði eg við Gussa.

Þótt eg sé að eins „þögul rödd“, í skúmaskoti á kvöldin.

Held eg ætti að hlusta á mig heimskingja fjöldin,